

ben cabal de qui soch jo;
 més aré, pelat de cara,
 he cregut que lo mellor
 es exposarme en ma casa,
 que está a la disposició
 de vosaltres, noyas macas,
 com també hi estich tot jo.

A. Cevadolsa y Pegatendra.

Un "xisto" de D. Ramon

Vostés coneixen á D. Ramon? ¿No? Donchs D. Ramon, es una bellísima persona. D. Ramon, es guapo, té molts quartos, escriu novelas, menja poch y casi bé dorm sempre. Y, dich que casi bé dorm sempre, no volguent pas dir que sigui tonto, badoch ni benaventurat; D. Ramón, dorm molt, porque té molta son.

D. Ramon, en la flor de la seya joventut y en l'apojeeo de las sevas forces, no'n tenia gens de son, no dormía may, y d'aquí vé de que are dormi sempre. En els seus bons temps era el verdader prototipo del calavera redomat: sempre estava desvetllat, corrent adelerat d'un saló d'espectacles á altre, de l'un á l'altre restaurant, assistia als velódromos, concursos hípichs, sants de barri, recepcions particulars, jugava'l vinticinch, feya'l burro, anava per tot arreu y dels escenaris joh dels escenaris! n'era un assiduíssim concurrent: els bastidors eran el seu únich ideal; els resseguía de soca á arrel, de las bambalinas al profund de las trapas, felicitava á tothom, de l'actriu primera á l'apuntador y de bistechs y ronyons am salsa satisfeya l'estómach de tota la compañía.

D. Ramon era molt rich y aixó li permetía donarse'l pis-to de veurer satisfets tots els seus desitjos.

D. Ramon ho havia fet tot, menys enamorar-se. Volía á todas las donas y no n'estimava cap. La seva historia es llarga, interessant y rublerta d'hassanyas que retratan d'una especial manera la seva vida *tenorial*.

D. Ramon es poeta, millonari, y té *xistos* molt *xistosos*. Y are que vé á tom vaig á trasmetels'hi un *xisto* dels que fá poch temps va *etxivar* durant un concert que li doná en son saló de reunió d'amichs la seva adorada Tecla—com éll l'ano-mena—perque D. Ramón encare que vell y carregat de son,